

ولی تا با فو از نهار ز نهار
 که رخصت اهل دل را بر سر جاست
 مجاز نیست احوال حقیقت
 نرا جان نیست از احوال تو حید
 کز آن آید و نه تا بد اهل حقیقت
 بگفتم وضع الفاضل معانی
 نظر کن در معانی سر غایت
 بوجه خاص از آن تشبیه میکن
 چون این قاعده یکسر مقرر
 ز چشم آمد همه لها جگر خار
 نگر که چشم در حقیقت پیدا
 به چشمش نگر چه عالم در نیاید
 ز چشمش خاست بیمار دوستی
 دم از مردم دلها نواز د

عبارت نشیبت را که دار
 فناد کس و کس دیگر دلال است
 نه هر کس با بد اسرار طریقت
 مشو که فریب دانه و تقلید
 مریین را کشف با بد بانه تقدیر
 تو کس رسته کردار تو دانسته
 لود مگر یکجا کن رعایت
 زد کس و چه فاشتر به میکن
 نماید از منالی چند دیگر
 لب لعلش شغال جان بهار
 رعایت کن لوزم را به انجا
 لبش هر سستی لطیف نماید
 ز لعلش نیستی در سخن هستی
 در کس بجای کار از چاره ساز د

الجم اولی

ز چشم او شد د لها مست و محمور
 لبش جان و بهر در آید در خاک
 از دهر غمزه دام و دانه شد
 ز چشمش خلی نادرجوش در ایم
 ز غمزه مید هر سستی بغارت
 بغیر چشم اودل مگر باید
 جواز چشم لبش خود را کنار
 ز غمزه عالمی کار ساز د
 از آن یک غمزه و جان داد از ما
 ز لب با بصرش حشر عالم
 جواز چشم و لبش اندیشه کردند
 به چشمش در دنیا مید جمله هستی
 وجود ما هم نسبت با فراسا

ز لعل او شد جانها جام مستور
 بدم داد زنده آتش ز لعلش
 و زان هر کوشه میبند زنده
 ز لعلش جان فامد بوش در ایم
 بیوسه میکند باز سستی عمارت
 بعرض لعل او جان مفراید
 مریین گوید که آن کس بر آواز
 بیوسه هر زمان جان میفراید
 و زان یک بوسه و اسناد از ما
 ز نفخ روح بیدار گفت آدم
 جهان در بر سستی بسته کردند
 در او جوان آید آخر خواب هستی
 چه نسبت خاک را بار بار بالا

Copyright © King Fahd University